

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

§. 1. Quid ea sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

probabilem esse affirmat, pro Regularibus praesertim, quando sine causa sufficienti Episcopus apponit limitationes dictas (ad beneplacitum, &c.) quod etiam observat Diana p. 6. r. 6. ref. 48. & innuit de Lugo de pœn. d. 2. num. 60.

9. Obiicitur. In cap. si gratiosè, de rescriptis, in 6. expressè habetur illud Axioma, Concessio gratia ad beneplacitum spirat morte concedentis. Respondetur. Hoc Axioma multas habet limitationes, quas legere potes apud Menochium de Arbitr. lib. 1. quest. 69. & Bossum de Iubil. fest. 3. cap. 2. num. 10. adde & apud Sanchez. l. c. Inter cetera est illa, ut eiusmodi Pronunciatio sit verum in materia ambitiosa, & restringibili. Ita multi apud Barbosa in quibus circa dictum Axioma, &c. Dico ergo hoc Capitulum si gratiosè, non esse contra nos, illud enim expressè loquitur solum de materia multum restringibili, nempe de beneficiis vacaturis, quando scilicet Pontifex concedit aliqui gratiam, ut provideatur de beneficiis, quæ vacant pro tempore, quo ipsi Pontifici beneplacitum erit, quæ concessio vult expressè, ut solum intelligatur de beneficio vacaturo, dum vivet ipse Pontifex: non enim vult præiudicare successori, cui competit conferre Beneficia, quæ suo tempore vacant & idem est in officiis temporibus.

10. Denique concessa delegatio, seu potestas absolvendi, si à Superiore revocatur legitime, perit, ut indicatum est, sed debet revocatio intimari ei, cui concessa dicta potestas fuerat. Vnde si illi non intimaretur, si per annum ad id destinatum, si per edictum, licet & valde posset ille Sacerdos confessiones excipere, quia donec iurisdicte ipsi intimetur revocatio potestatis, semper potest probabiliter iudicare, nondum sibi ejusmodi potestatem fuisse sublatam, ut ex communi sententia rectè probat Sanchez l. 3. matr. d. 30. n. 11. & 13. Quod si Superior licentiam revocaret, & item eam sua Delegatio intimaret, sed revocatio communiter nesciretur, valde confessiones exciperet Sacerdos, licet illicite, quia tunc adesset error communis, dans iurisdictionem, ut superius dictum est.

CAPUT V.

De Approbatione Confessario necessaria.

§ I. Quid ea sit.

1. **V**T Sacerdos idoneus reputetur ad accipiendam iurisdictionem absolvendi Fideles, præterquam, quod debet carere excommunicatione, suspensione, interdicto personali, modo alibi explicato, oportet etiam ex Tridentino sess. 23. cap. 15. de reform. ut sit ab Episcopo approbatus.

Aliqui ergo ut Bossi de Iubil. fest. 3. cap. 2. n. 57. sentiunt hanc Approbationem à Tridentino requisitam, nihil aliud esse, nisi meram, simplicem testificationem Episcopi, ut talis persona est, non, ut est Episcopus, quia scilicet ipse testatur, hunc Sacerdotem esse aptum ad Confessiones excipiendas, quia ejusmodi simplex testificatio satis superque est ad intentum Tridentini.

Aliqui vero ut Pontius l. 5. matr. d. 17. n. 14. & Aversa quest. 16. de pœnitent. sect. 6. citans Fabium, Bonac. Bordonum, contendunt, esse sententiam, seu iuridicam testificationem, quam idem Episcopus, ut Episcopus profert de dicta aptitudine. Cum enim (aiunt) approbatio requisita à Tridentino sit quid coniunctum, & pertinet ad completam iurisdictionem Confessarii: sicut ipsa iurisdicção, quæ confertur Confessario, procedit ex potestate iurisdictionis Episcopi ut sic; ita procedat, & approbatio necesse est.

2. Et quidem ex hac posteriore opinione sequitur, nullam esse Approbationem factam ab Episcopo excommunicato vitando, quia, ut scimus omnes, ab excommunicato vitando, vel tollitur, vel suspenditur omnis

iurisdicção. Contra ex priorè sequitur, validam esse, nam illa mea testificatio non oritur à potestate iurisdictionis, neque ab aliquo, quod per excommunicationem tollatur, vel suspendatur, perinde ac, propter eandem rationem, valida est assensus matrimonij exhibita à Parrocho vitando.

3. Viraque sententia videtur probabilis, prior tamen est expeditior, & Tridentini verbis (ut accuratè ea perpendenti patebit) conformior.

4. Hanc autem, si testificatio, siue sententia, non est, nec esse debet solum iudicium de doctrina sufficienti Sacerdotis, sed etiam de morum integritate, & prudentia, ceterisque conditionibus ad confessiones Fidelium apte excipiendas: nam propterea, etiam si Sacerdos secularis, vel Regularis dignè, quoad literas, gaudet laurea Doctoratus, vel sit Magister, seu Lector Theologiae, &c. indiget Approbatione, quia Doctoratus, vel Magisterium quantumvis notorie sapientiae, nihil probat de moribus, &c. Lege Thomam Hurtadum part. 2. tract. num. 1860.

5. Quod eadem testificatio, seu approbatio debeat esse data non ex errore, vel dolo, & quid si ex metu? vel quid, si iniuste negetur? diximus supra satis cap. 4. §. 5.

6. Porro, ut omnia hic breviter colligam, quæ sunt scitu necessaria de prædicta Approbatione percurram, breviter aliquot clausulas Decreti Tridentini sess. 23. c. 15. de reform. quod illam induxit, quæque prolixè habes apud Fagundez. l. 3. n. 2. Eccl. præcept. c. 2. per totum: Barbosa in Conc. Trid. d. cap. 15. & alios. Decretum autem est huiusmodi.

Decernit Sancta Synodus, nullum etiam Regularem, posse confessiones Sacularium, etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi, aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis, per examen (si illis videatur esse necessarium) aut alias, idoneus indicetur, & Approbationem, quæ gratis datur, obineat privilegium, & consuetudine quæcumque etiam immemorabili, non obstantibus.

PRIMA CLAUSULA.

§. II. Nullus etiam Regularis possit Confessiones Sacularium etiam Sacerdotum audire.

1. **E**tiam Regularis. Quamvis aliqui velint, ut Rodriguez, Henric. Navar. Lop. apud Ant. Escobar, in Theolog. mor. tom. 1. sect. 2. problem. 30. hanc approbationem Episcopi non esse necessariam pro Regularibus exemptis, quia ipsi habent privilegia, ut electi à suis Superioribus, & presentati Episcopis, si hi nolint approbare, intelligantur iure ipso approbati; tamen est adeo manifesta miseria, & Escobar ibi adducit Suar. Fagund. & alios horum privilegiorum revocatio, quæ satis expressè fit à Tridentino in hac sua nova lege, contradicçãoe opposita privilegiis illis quibuscunque, ut non sit integrum dubitare de huiusmodi necessaria Approbatione, etiam pro Regularibus. An autem Episcopus possit Approbationem dare limitatam v. g. pro viris, & non pro Mulieribus, &c. Lege Dianam p. 11. tract. 8. resol. 27.

2. Nullus possit. Per hoc verbum possit, proposita negatione, modoque loquendi, & sine Tridentini, ostenditur, nullum Sacerdotem, siue secularem, siue, ut modo dixi, Regularem, posse validè, vel licitè sine Approbatione Ordinarij confessiones excipere: licet enim sit controversum, an semper vox non potest, tum licitum vsum, tum validum excludat, de qua re Suar. l. 5. de leg. c. 31. a. n. 13. Sanchez lib. 6. matr. d. 38. n. 20. Castrop. tom. 1. tract. 3. d. 2. p. 17. n. 4. & tom. 3. r. 16. d. 4. p. 12. §. 4. num. 4. & distinctius ibid. p. 13. §. 1. n. 8. Quintanad. de confirm. sing. 7. n. 4. Batdi l. 20. select. q. 8. num. 7. alique fusi; tamen omnes concordant, in re nostra utrumque excludere ex modo, ut dixi, loquendi, & sine intenco à Tridentino.